

o nekalé soutěži. Je pravda, že nesejde na tom, měl-li žalovaný úmysl klamati někoho, anebo byl-li si vědom možnosti, že ono označení je způsobilé klamati. Jde jen o žalobu zdržovací a tu rozhoduje objektivní stav. Žalobce také ještě v dovolání trvá na tom, že jedině správným výkladem přídatku »studentský« je gramatický výklad, totiž jako přisvojovacího zájmena, vyjadřujícího, že podnik náleží studentstvu. V této příčině však odvolací soud právem vyloučil klamavost proto, že označení »studentské« knihkupectví není předmětem žaloby, nýbrž že označení je »H-ovo studentské knihkupectví«, takže z onoho prvního přisvojovacího zájmena je zřejmo, že podnik náleží soukromníku a nikoli studentstvu nebo studentské organizaci. Správnost tohoto výkladu dovolatel nikterak nevyvrátil všeobecným poukazem k tomu, že prý z onoho přisvojovacího zájmena osobního lze si domýšleti různé věci a že nelze tvrdit, že je nutno, by každý z tohoto znění vyčetl, že nejde o podnik studentů. Bylo již řečeno, že neběží o otázku zaměnitelnosti, nýbrž o klamavost, které tu však v otázce vlastnictví podniku není. Ono přisvojovací zájmeno osobní vylučuje také výklad, jako by šlo o podnik studenty vedený nebo pro ně vydělávající. Označení závodu žalovaného jako studentské knihkupectví nelze však uznati za klamavé ani v druhém možném výkladu, podle něhož má jím býti vyjádřen jaksi podnět, účel a hospodářský ráz podniku. V tomto směru není zcela bez významu ani subjektivní stránka, totiž proč a za jakých okolností k volbě onoho označení došlo. A tu právem odvolací soud přihlížel k tomu, v jakém místním prostředí podnik byl založen, jaké bylo jeho určení a obor činnosti, a správně usoudil, že s tohoto hlediska nebylo a není ono označení klamavým, třeba nešlo o knihkupectví, jež by bylo výhradně určené pro studenty anebo speciálně jenom pro tento obor zařízené. V onom označení není obsaženo, že jde o jediné anebo o výlučně studentské knihkupectví, a je proto nerozhodné, jsou-li ještě jiné podniky, které by také mohly a snad z lepších důvodů onoho označení užívat. Je sice pravda, že i objektivně pravdivé (správné) označení může býti závadné, avšak jenom tehdy, jestliže se samo o sobě příčí pojmu dobrých mravů soutěže, je-li tedy samo o sobě v tomto smyslu nemravné po rozumu § 1, čemuž tak v tomto případě není, anebo je-li přece jen klamavé, svým provedením, svou zvláštní úpravou, jak to má na mysli § 2 v odst. 3 (na konci) zákona proti nekalé soutěži; ani tato podmínka v souzeném případě není splněna.

Čís. 12309.

Z objednávky zubolékařských prací, jež učinila manželka ve vlastním jméně, jest zavázána i manželka.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1933, Rv I 1998/31.)

Žalobce, zubní lékař, provedl k objednavce žalované zubolékařské práce, za něž jí zaslal účet, jež žalovaná přijala. Manželství žalované bylo pak rozvedeno. Proti žalobě o zaplacení za vykonané práce namítla žalovaná, že žalobcův účet jest podle § 91 obč. zák. povinen zaplatiti

manžel žalované, nikoliv žalovaná. Procesní soud první stoli-
lice žalobu zamítl. Důvody: Podle § 91 obč. zák. náleží manžel
závazek, by poskytoval manželce slušnou výživu. Výživou však nerozumí
se jen výživa v pravém slova smyslu, nýbrž i, co manželka pro svou po-
třebu k existenci potřebuje, obzvláště pak lékařské ošetření v nemoci.
Jak jest mezi stranami nesporno, manželství žalované v době provedení
zažalovaných prací trvalo. Jest tudíž podle § 91 obč. zák. povinen k za-
placení účtu bývalý manžel žalované strany, jemuž zákon tuto povinnost
ukládá. Manželka není povinna útraty společné domácnosti, k nimž patří
i lékařské ošetření členů rodiny, platiti. Má-li nastati platební povinnost
pro ni, musí se zakládati na zvláštním důvodu, na př. na zvláštním osob-
ním závazku, anebo muselo by jíti o náklady nepřiměřené poměrům
manžellovým, což však nebylo tvrzeno. Odvolací soud uznal po-
dle žaloby. Důvody: Jest ovšem pravda, že muž jako hlava rodiny
jest též povinen podle § 91 obč. zák. poskytovat manželce slušnou vý-
živu, k níž zajisté jest počítati i náklady lékařského ošetření v nemoci.
Tím ovšem není ještě řečeno, že jest manželka zbavena způsobilosti
k právním činům a že se sama nemůže zavázati. Především jest zdůraz-
niti, že ošetřování žalované strany a vykonání prací zubolékařských pro
ni nespadá do rámce potřeb pro společnou domácnost, při jichž obstará-
vání, byť je i manželka sama objednávala, podle názorů právní teorie
i judikatury pokládá se všeobecně za zavázaného manžel, pokud ovšem
nebyla projevena vůle manželky, že se chtěla i sama zavázati. V tomto
sporu, v němž nevyšlo na jevo, že žalovaná, davši se ošetřovati a vyko-
nati si práce zubolékařské, jednala na manželův účet a jménem jeho,
jest míti za to, že jako objednatelka lékařského ošetření dala též na jevo
s dostatek svou vůli, že chce býti též sama smluvní stranou. Že si žalo-
vaná jako osoba zletilá ony práce též sama objednala, není ani mezi stra-
nami sporno. Přirozeným důsledkem toho jest i její povinnost zaplatiti
lékařský honorář za uvedené práce (§ 1154 obč. zák.). Že i žalobce ža-
lovanou pokládal za smluvní stranu, plyne z toho, že účet za konané
práce na její jméno znějící též jí zaslal, což rovněž žalovaná nepopřela.
Tím, že žalovaná účet ten bez námitek přijala, dala též mlčky na jevo
svoji vůli, že pokládá se též za zavázanou (§ 863 obč. zák.). Každý jiný
výklad odporoval by poctivému právnímu styku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce jde jen o to, zda z objednávky zubolékařských
prací, jež učinila žalovaná ve vlastním jméně, je zavázán výlučně man-
žel. Podle zákona je manželka právě tak jako manžel nebo jiná osoba
povinna věci, jež objednala a odebrala, zaplatiti (§§ 1066 a 1047 obč.
zák.). Ustanovení § 91 obč. zák., na které se odvolala žalovaná k dolí-
čení toho, že měl býti žalován její muž, nevyklučuje pasivní legitimaci
k žalobě, poněvadž tento § upravuje jen právní poměry mezi manželem
a manželkou, nikoliv však právní poměry mezi manžely a třetími oso-
bami. Zmíněné zákonné ustanovení opravňuje jen manželku, by naléhala
na plnění zákonné povinnosti manželovy, — by jí totiž poskytoval podle

svého jmění slušnou výživu a v případě onemocnění poskytl i lékařskou pomoc, k níž patří i léčba a ošetření zubů, — nikoli však třetího, kdož uzavřel s manželkou smlouvu o věcech, jež tvoří předmět výživy. Třetí může nárok svůj uplatňovati bezprostředně proti manželce, pakliže z okolností případu je zjevno, že jest sama smluvní stranou a proto bezprostřední jeho dlužnicí. V souzeném případě je nesporno, že si žalovaná zubolékařské práce sama osobně objednala, čímž projevila též svou vůli, že chce býti smluvní stranou a že zaplatí tedy práce ty. Měla-li žalovaná za to, že placení těchto prací patří manželci, bylo její povinností, by hned při objednávce zmíněných prací upozornila žalobce na to, že jedná jménem manželovým, a měla též účet na ni znějící vrátiti, nechtěla-li jej uznati. Nezachovavši se tak, nese si důsledky toho sama. I když nelze použití předpisu § 1154 obč. zák. na souzený případ, jak mylně za to má odvolací soud, poněvadž nejde o smlouvu služební, nýbrž o dílo, právem uznal odvolací soud ve smyslu prosby žalobní. Odporovalo by zajisté poctivému právnímu styku (§§ 863, 914 obč. zák.), kdyby žalovaná odepřela platiti zubolékařské práce, které, jak nesporno, objednala sama, tedy ve vlastním jméně, při čemž účet, který nepozastavila, zní jen na ni a výše jeho není vůbec popřena.

Čís. 12310.

Nepodstatné vady díla nestaly se podstatnými tím, že se jich oprava nezdařila.

Pokud nešlo o smlouvenou opravu díla ve smyslu § 1167, druhé věty, obč. zák., nýbrž o předběžnou zkoušku díla a o poskytnutí dodatné lhůty ke splnění smlouvy dodáním bezvadného díla. Mělo-li dílo i pak nepodstatné vady, mohl objednatel žádati buď opravu díla v přiměřené lhůtě nebo přiměřenou slevu z platu, nebyl však oprávněn od smlouvy odstoupiti.

Nežádal-li objednatel opravu díla, nýbrž je prostě nepřijal, nemá příčiny ke stížnosti, když mu nižší soudy přes to přiznaly přiměřenou slevu z platu.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1933, Rv I 164/32.)

Proti žalobě o zaplacení za dodané záclony namítly žalované, že záclony měly podstatné vady a že proto od smlouvy ustoupily. Procesní soud první stolice přisoudil žalobkyni ze zažalovaných 8.674 Kč jen 7.474 Kč, odpočítav od zažalované úplaty 1.200 Kč na odstranění vad záclon. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaných.

Důvody:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřují dovolatelé v řešení právní otázky, zda se v souzeném případě jedná o podstatné vady a zda mají právo, odstoupiti od smlouvy čili nic. Oba nižší